

REPORTAGE Van een tas die Saskia maakt is er maar eentje

'Dezelfde, maar dan in het blauw? Daar heb ik geen zin in'

Koop je een 'tas van Sas', dan weet je één ding zeker: zo is er op de wereld geen tweede. In serie produceren of werken in opdracht, daar doet Saskia Siderius niet aan. „Dezelfde tas nog eens maken, maar dan in het blauw? Daar heb ik geen zin in.”

Huisduinen ■ Wie het atelier van Saskia binnenstapt, komt eerst langs Annie. Annie zegt niet zoveel, maar ze is zo flexibel. Je kunt haar armen buigen zoals je ze wil, Annie is altijd bereid om je tassie effe vast te houden. En nee, niet omdat er een gozer is die met haar wil dansuh. Wel omdat de klanten van haar eigenaar graag willen zien hoe dat er dan in de praktijk uit gaat zien, als ze een tas van Saskia aan de schouder hebben hangen. „Daarom zet ik op m'n website altijd een paar foto's van een tas die op die paspop hangt. Zodat klanten kunnen zien op welke manieren je zo'n tas kunt dragen.” En als je dan 54 bent, de jaren tachtig bewust meemaakte en wel van een geintje houdt, dan noem je die pop natuurlijk naar de hoofdpersoon uit dat beroemde liedje van Miggy, uit 1981. Over Annie, die haar tassie even bij een vriendin in bewaring geeft om de dansvloer op te gaan, maar al snel teleurgesteld terugkomt, 'want die gozer, die ken niet dansuh'.

Aanbouw
Nou niet denken dat die werkplaats van Saskia ergens achter op het erf staat. Nee, hij grenst direct aan de woonkamer van het huis aan de Badhuisstraat, waar ze met man Richard en hun twee (volwassen) kinderen Luna en Ilan woont. De tussendeur door en ze kan aan de bak. „Ik ben zo blij met deze aanbouw. Een architect heeft het bedacht, want we wisten niet precies hoe we het moesten doen. Het is perfect geworden. Nu ben ik er wel bij, maar toch ook apart. Mijn man houdt van sport kijken. Die zit dan met een bakkie op de bank en ik ben hier lekker aan de gang. En zo nu en dan roepen we even wat naar elkaar, haha.”

Matroos
Ze weten wat ze aan elkaar hebben, want ze delen al dik dertig jaar lief en leed. Als 17-jarig meisje steekt Saskia de Afsluitdijk over. Van het kleine Dronrijp naar de wereld die marine heet. „Een wereldtijd”, zegt ze nu. „Anderen maken een wereldreis. Ik ook, maar ik werd ervoor betaald. En toen ben ik ook nog aan een leuke matroos blijven plakken. Die nu nog steeds heel leuk is.”
Richard werkt nog voor de mari-

ne, zij niet. Ze verkast na een paar jaar naar de Kabelkrant, in die tijd een grote werkgever in Den Helder. Kantoorwerk, na al die jaren varen. „Ik dacht dat het wel wat voor me was.” Ze zet een overdreven zangerig telefoonstemmetje op en declameert: „Verkoop binnendienst, met Saskia”. Haha. Zo nam ik dan de telefoon aan.” Tegenwoordig zit ze bij onderwijskoepel Vonk, waar ze rapportageontwikkelaar is. „We hebben verschillende systemen, waar allerlei gegevens in staan. Daar maak ik dan mooie grafieken van.”
Twee dagen in de week computerwerk. Net mooi. De andere dagen brengt ze door in haar atelier. Tussen de rollen leer, garen en stof. Daar waar zij de baas is. Waar ze haar creativiteit volledig de vrije loop kan laten. Alles wat hier wordt gemaakt, is precies zoals zij het bedacht heeft. „Ik heb er heel bewust niet mijn werk van gemaakt”, zegt ze. „En ik doe geen opdrachten. Op mijn werk bij Vonk mogen ze zeggen wat ik moet doen, hier bepaal ik alles. Ik maak wat ik bedacht heb en wat ik leuk vind. Niets anders.”

Prutsen
Het heeft er altijd al ingezet, dat creatieve. „Als kind was ik altijd al aan het prutsen.” Lekker dat je dan met twee Friezen aan tafel zit. Dan weet je dat 'prutsen' daar staat voor lekker wat bezig zijn, niet voor slecht werk leveren. Maar ja, aan deze kant van de Afsluitdijk is dat toch anders. Ze heeft nog serieus overwogen om haar tassenbedrijfje 'Prutswerk' te noemen. „Vond ik wel humor. Maar het werd me toch afgeraden, haha.” Nu werkt ze onder de naam SaS, met een dubbele hoofdletter. De website heet tassas.nl.
Ze neemt ons even mee door haar atelier. Wijst op de loodzware naaimachine, waarmee het allemaal is begonnen. „Een Chinees ding, er staat ook nog een draak op.” Echt soepel gaat het niet en de naden worden met die Chinees ook niet allemaal even fraai, dus uiteindelijk komt er een professionele machine. Ze lacht: „Dit is een stevige hoor, die naait je vingers aan elkaar vast. Ik heb zo'n zware machine nodig, ik hou ervan om stoere, dikke draden te gebruiken.”
Kantklossen
Hoe kom je erbij om leren tassen te gaan maken? Uiteraard gaat dat niet van de ene op de andere dag, legt Saskia uit. Ze werkt nog steeds veel met stoffen, vooral vilt, dat ze

dan zelf maakt van wol. „Ik heb van alles geprobeerd. Ook kantklossen bijvoorbeeld. Ik wist niet zo goed wat je met het resultaat moest doen, maar het proces vond ik wel leuk. Op een gegeven moment wilde ik een tas, maar ik kon maar geen mooie vinden. Toen heb ik er zelf een gemaakt. Van stof, met de hengsels van een boodschappentas. Dat smaakte naar meer. Toen ben ik langzaam aan met leer gaan werken. Dat is een proces, je ziet dat er door de jaren heen verbetering in zit.”
Ze trekt een laagje open van een van de kastjes in het atelier. Sluittingen in alle soorten en maten, ze maken een rinkelend geluid als ze er even met de vingers doorheen gaat. Glunderend: „Dit is toch fantastisch?” Jaja, het zou wel wat minder kunnen, tuurlijk. „Maar ik ben wel een beetje een verzamelaar. Het is toch mooi om keuze te hebben? Ik koop veel nieuwe spullen en gereedschap. Als er een paar tassen verkocht zijn en er zit wat geld in het potje, dan investeer ik dat weer.” Ze heeft er de ruimte voor. „Heerlijk dit. Voorheen had

Saskia Siderius is graag aan het werk in haar atelier aan huis. Van elke tas die ze maakt is er maar één exemplaar.

FOTO REDMOUSE

„Op mijn werk mogen ze zeggen wat ik moet doen, hier bepaal ik alles. Ik maak wat ik leuk vind. Niets anders

Saskia Siderius

Er is altijd wel een klant die bij zo'n tas past. Komt er iemand op zo'n tas afgelopen en denk je: ja, dat past

Saskia Siderius

Elke tas die Saskia maakt is een uniek exemplaar. Ze heeft geen grote voorraad. Als er een tas klaar is, gaat die op de website

FOTO REDMOUSE

ik boven een klein kamertje. Moest ik dan weer dit aan de kant schuiven, dan weer dat. Hier heb ik alles bij de hand.”
Coconnetjes
Ook stromend water, want ze werkt niet alleen met leer. „Ik verf diverse materialen met de hand, waar mensen mee kunnen viltten of spinnen, waaronder stof. Dat verkoop ik via mijn webshop.” Kijk, gebaard ze naar een snoertje met zijden coconnetjes, dat door één van de planten loopt. „Die verkoop

ik ook. Ik koop ze wit in en verf ze dan.” Ze klikt een schakelaartje om. Kleine lichtjes floepen aan in de coconnetjes. „Leuk toch?”
Er hangen een paar tassen aan de muur. Ze zijn allemaal heel verschillend. Wie door haar sociale media scrollt ziet ook een grote verscheidenheid. Hoe ontstaat een tas? Tsja, zegt Saskia. Leg dat maar eens uit. Het begint in haar hoofd, uiteraard. Daar ontstaat een idee en dat krijgt dan langzaam vorm. En daarbij denkt ze niet aan wat de klant leuk zal vinden. „Nee. Ik

Een professionele naaimachine maakt het werk makkelijker. „Dit is een stevige hoor, die naait je vingers aan elkaar.”

FOTO REDMOUSE

maak wat ik mooi vind. En dan is er altijd wel iemand die bij zo'n tas past. Ik sta veel op markten. Dan zie je het gebeuren. Komt er iemand op zo'n tas afgelopen en denk je: ja, dat past.”
Teleurstelling
Je moet soms wel heel duidelijk zijn, zegt ze. Altijd wel iemand die denkt dat ze voor hem of haar voor die ene keer wel iets op bestelling kan maken. „Maar ik heb er geen moeite mee om dan nee te zeggen.” Zoets is ook een recept voor

teleurstelling. „Jij wilt een tas en hebt daarbij iets in je hoofd. Maar dat krijg ik er natuurlijk nooit precies zo uit.”
Veel voorraad is er dus niet. Als Saskia een tas af heeft, gaat die op de website en de socials. „En dan is het gewoon 'wie eerst komt, eerst maakt'. Op is op. Hoeveel tassen ik maak? Dat verschilt heel erg. Het hangt er van af hoeveel tijd ik heb. Toevallig heb ik net een week vrij gehad, dus ben ik aardig opgeschoten. Maar er zijn ook momenten dat ik druk ben met andere dingen

Ook aan leer ontbreekt het Saskia niet. „Ik ben wel een beetje een verzamelaar.”

FOTO REDMOUSE

en even wat minder maak.”
En dan moet je maar afwachten hoe het gaat, als je zo'n mooie tas via de website in de verkoop hebt gedaan. Er is geen peil op te trekken, weet Saskia inmiddels.
Verrassing
„Het is echt altijd weer een verrassing. Soms denk je: 'deze is zo weg', en duurt het weken voor hij verkocht is. Een andere keer is een tas na twintig minuten weg. Daar is echt niks van te zeggen, dat maakt het ook wel weer leuk.”

Ze noemt wat ze doet 'een doorgeschoten hobby'. „Want het is niet m'n werk, maar als ik ergens op een markt sta, denken mensen vaak wel dat ik een professioneel bedrijf ben. Ik ben niet heel duur, als je het met anderen vergelijkt. Mijn beloning is dat mensen er blij mee zijn.”
Het gaat prima zo, zegt ze. Geen enkele behoefte om groter te groeien. „Ik ben een gelukkig mens, heb echt alles wat mijn hartje begeert. Veel mensen willen altijd maar meer. Daar heb ik geen last van.”